

Impresso Especial

991218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ЧИСЛО 22 (6583)
РІК ММХVІІІ

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 22 (6583)
ANO MMXVIII

Прудентополіс, 16-го - 30-го листопада 2018 Б. року

Prudentópolis, 16 a 30 de novembro de 2018

PAPA FRANCISCO: UMA REFORMA DE DUAS VELOCIDADES

Francisco completou, no mês de março, cinco anos à frente da Santa Sé em um papado marcado por uma mudança radical de mensagem e uma lenta virada em temas como os abusos e as finanças

No dia 13 de março de 2013, cinco minutos depois das 19 horas, quase ninguém esperava que o cardeal Jean-Louis Tauran pronunciasse seu nome. Os sínédrios vaticanos falavam de um italiano, alguns até deram isso como certo e prepararam suas felicitações. Mas a Divina Providência, em um dos momentos mais convulsionados da Santa Sé, preferiu trazer do outro lado do planeta Jorge Mario Bergoglio, um argentino mais acostumado à rua que aos tapetes dos salões romanos. Uma maioria dos 115 cardeais eleitores do conclave da Igreja Católica, a instituição política mais longeva do mundo, considerou que era o adequado para decifrar a onda de mudanças que ameaçava isolá-los entre aquelas paredes.

Cinco anos depois, a porta está aberta. Mas, passada a euforia inicial, Francisco, de 81 anos, se encontra totalmente imerso em uma remodelação integral cuja disparidade de resultados – alguns quase imperceptíveis – sugere que precisará de mais tempo que o imaginado. A reforma das formas se dá como certa. Terminou o isolamento, abriu-se definitivamente o Palácio Apostólico e foram abandonados todos

os privilégios, incluindo os do próprio Pontífice, que passou a morar na residência de Santa Marta, trocou seu carro de luxo por um Ford Focus e foi ao encontro das pessoas. Os deserdados e a periferia social do mundo passaram a ocupar o centro do novo relato. A mudança do modo de transmitir a mensagem, desde o próprio Francisco em sua homilia matinal de Santa Marta, até a reformulação da estrutura comunicativa, foram radicais. Se procuravam novos receptores, novos canais eram

necessários.

O Papa, que vem sabendo conviver com seu antecessor a poucos metros – na segunda-feira foi divulgada uma elogiosa carta de Joseph Ratzinger a ele –, modificou a aproximação da Igreja dos homossexuais, dos divorciados e das mulheres.. Construiu um discurso em favor do meio ambiente e viajou para lugares onde a Igreja Católica é irrelevante em números, como Bangladesh e Mianmar. Uma das transformações mais importantes foi a abertura

periférica da Igreja, especialmente por meio da ordenação de novos cardeais, com quatro consistórios desde 2013. Uma renovação que afeta 49 dos 117 cardeais eleitores, aproximando-se da maioria. Entre eles um terço é europeu (16, sendo 7 italianos). No colégio configurado pelo Pontífice os europeus não são mais a maioria, algo que já havia acontecido em algum período, mas de modo mais leve e sem marcar nenhuma tendência de alta, como agora.

Continua na pág. 05

DIFICULDADES QUE O PAPA FRANCISCO VIVE

A sua modéstia e humildade fizeram dele uma figura popular por todo o mundo. Mas, dentro da Igreja, as suas reformas têm enfurecido os conservadores e provocado uma revolta. O homem que com 81 anos, e vive com apenas um pulmão, é o primeiro Papa não europeu dos tempos modernos e tem neste momento em mãos uma Igreja dividida

O Papa Francisco é atualmente um dos homens mais odiados do mundo. E quem mais o odeia não são ateus, protestantes ou muçulmanos, mas alguns dos seus próprios seguidores. Fora da Igreja goza de grande populari-

dade, afirmando-se como uma figura de uma modéstia e uma humildade quase ostensivas. Desde o momento em que o cardeal Jorge Bergoglio se tornou Papa em 2013, os seus gestos prenderam a atenção do mundo: o novo Papa guiou um Fiat, transportou as próprias malas e pagou a conta em hotéis; sobre os homossexuais, perguntou: “Quem sou eu para julgar?”, e lavou os pés de refugiadas muçulmanas.

Continua na pág. 05

Редакційне

Editorial

Церква й Держава, дві установи й дві площі діяння

Estado e Igreja – duas instituições e dois campos de ação

Дві найбільші сили у світі є покликані втримувати порядок і старатися про мир і добробут в суспільстві: політична сила й релігійна. Першою займається Держава, а другою Церква. Дві установи між собою з'єднані, але кожна має своє питоме завдання. Ціль обох в дечому сходиться а в дечому відмінна. Перша займається зовнішнім порядком і матеріальним добробутом народу, а друга, крім зовнішнього порядку в дечому, що до неї належить, має за завдання старатися про душевний добробут і порядок в житті осіб і спільнот. Так перша як і друга конечна для мирного й щасливого життя народу, але перша це більше людська установа, хоч і не без того, що зв'язана з духовним і основана на релігійних засадах, друга має побудовану на релігійних засадах і старається про релігійне життя народу, вона має характер також людський, але має як головне завдання відношення до надземного призначення людини. Однак, як одна так і друга стоять не над ними продуманих й встановлених засадах, але на природнім законі, на правах й гідності людини. Обидві вони необхідні для доброго й гармонійного життя народу. Хоч незалежні одна від іншої, все ж таки для доброго ходу життя в суспільстві, повинні не лише шанувати себе взаємно, але доповнювати одне другого. Лише так буде можливе гідне й гармонійне життя суспільства. Ані держава не може погорджувати релігійними правами, ані Церква не повинна втручати в політичні справи, хіба що йдеться про непошану до прав людини як члена суспільства й до законів Божих, які повинні бути підставою і дороговказом так державних політичних як і церковних законів і правил.

Держава має своє власне поле праці, але в своєму законодавстві не може забувати, що має до діла з людиною, яка не є лише політичною, але й релігійною. Церква ж не може встановлювати свою політику противну державним законам, коли вони не йдуть проти природніх Божих законів, але й держава не може накидати свою волю і закони для церковного проводу. Ідеально є коли існують взаємне згодження обох сил, пошана одне до одного, з тим, що кожне має право боронити свої погляди, але коли вони противляться законам Божим, їх не можна приймати, бо на їхній підставі має ґрунтуватися все законодавство, політичне й церковне

Нажаль, в дійсності дуже часто трапляється розбіжність між поглядами політики й релігії. В багатьох випадках, деколи деяка релігія старається накладати свої погляди на закони держави, маючи на меті не так загальне добро народу, але свої інтереси противні релігійним вимогам. Але найчастіше стається, що держава продумує своє законодавство, яке сприяє урядовцям і їхній політиці або невпорядкованим бажанням народу, але топчуть закони Божі. Цивільний уряд

має повне право встановити свої закони, однак вони ніколи не можуть топтати права людини й Божих законів. Держава незалежна в своїх діях у провіді країною, але вона не є вповні автономна й віддана для своїх і суспільних чисто людських інтересів. Вона підлягає вищим законам на яких повинна будувати своє законодавство. А ті вищі закони це закони природи й Божі установи, на яких спирається так держава як і Церква в своїй політиці.

На підставі вище сказаного, муситься осудити ті помісні релігії, які беруть під свою відповідальність весь провід держави й не так цивільними законами, а своїми виключно церковними провадять долею народу, як це бачимо в багатьох нехристиянських, а й в деяких християнських релігіях. Від цього не була вільна в деяких частинах світу й католицька Церква в минулому, коли сама настановляла провідників держави, надавала свої закони й сторожила над їх захощанням, а навіть і карала за їх незахоощання, як це діялося за часів енквізиції. Таку узурпацію політичних прав бачимо нині в багатьох ізламських релігіях. Тут треба підмітити, що католицька Церква, нині вільна від того минулого й виконує собі питоме місце у світі.

Щодо політики цивільних урядів, нажаль, нині вона хоче стати вповні незалежною і не зважає на закони природи, а встановлює чисто людський порядок не шануючи Божих засад, наприклад, встановлює правила які топчуть заперечують право до життя ще ненародженої дитини, або природну установу і т. п.. Йдеться про заперечення надприродніх законів, які дані не лише для Церкви, але для кожної людини, яка живе на світі. Божі закони є для всіх, хоч в дійсності не всі люди з ними познайомлені й тому їхнім законом стає їхня совість. Без знання закону ніхто не буде караний за його незахоощання. Але є незнання винуває (ігноранція culposa) і незнання невинуває (ігноранція não culposa), про що до нас не належить тут давати осуд.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Existem duas principais forças para promover o bem da pessoa humana e da sociedade: força política e força da religião. A primeira é própria ao Estado outra à Igreja. Duas instituições que promovem o bem da pessoa e da sociedade, cada uma com objetivo específico no seu campo de ação. Os objetivos de ambas, em certos pontos coincide e em outros pontos divergem. A primeira trabalha no campo do bem terreno do povo, promove a justiça e paz, e outra, além de também procurar o bem-estar do povo, ocupa-se principalmente com o bem e com a ordem espiritual da comunidade e das pessoas. Tanto uma como outra é necessária para o bem de todos, sendo que a primeira pertence mais ao campo temporal de ação, ainda que também tenha relação com o espiritual que é o objetivo principal de Igreja a qual em certo sentido também trabalha pelo bem material do povo, mas tem como campo específico da atividade da Igreja, o bem sobrenatural das pessoas. Mas tanto uma como outra baseiam-se não em princípios meramente humanos, mas nas leis da natureza e nos direitos e dignidade do homem. Ambas são necessárias para o bem do povo. Ainda que independentes, para o bom andamento da sociedade, devem respeitar e completar-se mutuamente. Somente havendo essa harmonia e colaboração, a sociedade poderá viver uma vida feliz, numa comunidade justa e digna. Nem o Estado pode desrespeitar os direitos religiosos, nem a Igreja deve imiscuir-se nos assuntos políticos, a não ser nos casos quando se trata do desrespeito dos direitos da vida e dignidade humana quando a Igreja deve contestar

O Estado tem seu campo específico de ação, mas na sua legislação não deve esquecer que trata com pessoas humanas, que não são apenas um ser político, mas também religioso. Também à Igreja não compete fazer uma política contrária às leis do Estado quando esses não ofendem leis naturais e divinas, como também o Estado não

tem competência de se impor com suas leis à legislação da Igreja. O ideal seria colaboração de ambas, respeito mútuo, cada um defendendo suas maneiras de ver. Porém quando as leis uma vão contra leis da natureza, não podem ser aprovados por outra, pois tanto a legislação da Igreja como a civil deve ter por base as leis da natureza.

Infelizmente, na realidade acontece seguidamente conflito entre a posição da Igreja e a política do Estado. Em muitos casos a Igreja pretende impor suas leis ao Estado, tendo por objetivo não o bem comum mas seus interesses não condizentes com os postulados da outra parte. Acontece com mais frequência o Estado promulgar leis que contrariam as leis da natureza e, portanto, não podem ser aceitos pela Igreja. O poder civil tem pleno direito de promulgar leis, mas não pode fazer contrárias as leis de Deus promulgadas pela revelação ou contidas na natureza. O Estado é independente no governo do país, mas não é totalmente autônomo e entregue a seus interesses que não respeitam as leis divinas, está sujeito às leis superiores, em conformidade com as quais deve construir a sua legislação.

Tendo como base tudo o que foi dito acima, não escapam da crítica algumas Igreja locais, que assumem toda a legislação e governo do Estado, como pode-se ver hoje em alguns estados islâmicos, onde os religiosos dirigem todas as atividades do país. Dessa aberração não era livre também a Igreja Católica em algumas regiões no passado, quando a Igreja governava através de seus representantes e impunha suas leis no país e dela dependia toda a legislação. Apesar de ter agido indevidamente no passado, a Igreja Católica hoje está livre desse erro e cuida apenas do seu campo de ação.

Quanto à política dos governos civis, infelizmente, hoje ela pretende tornar-se completamente autônoma sem respeitar as leis da natureza e com frequência promulga leis que têm em vista apenas o interesse terreno, sem nenhum respeito às leis divinas, por exemplo, o aborto que nega o direito à vida aos não nascidos, ou desrespeitando a instituição divina do matrimônio. Trata-se de se considerar independente das leis da natureza, que não se referem apenas à Igreja mas a toda a humanidade. Sem dúvida, há muita gente que ainda não chegou a conhecer a revelação e compreender o alcance das leis da natureza. Mas na maioria desses casos não se trata de uma ignorância culposa e nesses casos quem resolve o problema é a consciência de cada um. Mas sobre este assunto não pretendemos comentar neste espaço.

Pe Tarcísio Zaluski, OSBM

Євангельське Читання**Нед 29^а: Лк 17, 12 - 19**

Коли він входив в одне село, вийшло йому назустріч десять прокажених, що стояли здалека. Вони піднесли голос і казали: "Ісусе, Наставнику, змилуйся над нами!" Побачивши їх, він промовив: "Ідіть та покажіться священникам." І сталося, як вони йшли, очистилися. Один же з них, побачивши, що видужав, повернувся, славлячи великим голосом Бога. І припав лицем до ніг Ісуса, почав йому дякувати. Він був самарянин. Озвався Ісус і каже: "Хіба не десять очистилось? Де ж дев'ять? І не знайшовся між ними, щоб повернутись, Богові хвалу воздати, ніхто інший, окрім цього чужинця?" І він сказав до нього: "Встань, іди: віра твоя спасла тебе."

Лист Св. Ап. Павла до Колосян: 3, 4 - 11

Коли ж Христос, ваше життя, з'явиться, тоді й ви з ним з'явитесь у славі. Умертвлюйте, отже, ваші земні члени: розпусту, нечистоту, пристрасті, лиху пожадливість, зажерливість - що є ідопоклонство. За все це падає гнів Божий на неслухняних. Ви самі нещодавно поводитися так само, коли жили в тому. Тепер же відкиньте й ви все те геть від себе: гнів, лютість, злобу, наклеп, сороміцькі слова з ваших уст! Не говоріть неправди одне одному, бо ви з себе скинули стару людину з її ділами й одягнулися в нову, що відновлюється до досконалого спізнання, відповідно до образу свого Творця. Тим то немає грека, ні юдея, ні обрізаня, ні необрізаня, ні варвара, ні скита, ні невольника, ні вільного, а все й у всьому - Христос.

Ця подія з десятима прокаженими, яких Ісус уздоровив й лише один з них і то чужинець, прийшов скласти подяку Ісусові, показує нам як Ісус був чутливий на вдячність за отримане добро. В Євангелії читаємо, що сам Ісус складав Богові Отцеві подяку.

Вдячність це признання, почування прихильності супроти добродія коли людина отримує, зазнає від нього добро, прислугу, ласку. Коли бажається чогось для себе й отримується те чого бажається, в людині постає бажання признати, скласти подяку для того від кого добро прийшло.

Вдячність це одне з дуже часто підкреслованих почувань людини супроти найбільшого Добродія Бога. Головно в Псалмах дуже часто паслмопівець звертається до Бога з подякою за особисто отримані ласки й за ласки уділені Богом для громади або для народу або для своїх друзів. Святий Павло в своїх посланнях також часто складає Богові подяку за отримані ласки. Вдячність супроти Бога це одна з важливих прикмет християнина або будьякої людини яка вірить в існування і в провидіння Боже. В релігійних творах, в віршах і піснях оспівується й вихваляється вдячність супроти добродіїв, головно супроти Бога.

Вдячність родиться в кожній шляхетній душі, коли вона свідомо, що отримує від когось якесь добро. В події про десять прокажених бачимо те шляхетне почування, що його Ісус похвалив, того чужинця який став здоровий з прокази й не лише сам радів, але хотів поділитися тою радістю з добродієм. І бачимо також розчарування Ісуса з тих, які були уздоровлені, але не відчували потреби скласти подяку.

Вдячність включає в собі різні почування, як почування любови, вірности, дружби. Вдячність це одне з найбільш шляхетних почувань людини.

В листі святого Павла до Колосян, згадується, що найбільша ласка яку ми отримали від Бога це не лише земські добра, але понад усе цілковите відновлення людини, ласка залишити все старе й вдягнутися в новість Божої дитини, стати новою людиною злученою з Христом. Коли будьяке нам зроблене добро заслуговує на вдячність, тимбільше душевні добра, які не відносяться лише до тіла й до земських дарів, але головно до того, що залишається на вічність.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Se devemos agradecer por todas as graças, de uma maneira especial, devemos agradecer a graça da nossa renovação para sermos uma pessoa renovada pela graça de Jesus Cristo.

Este episódio dos dez leprosos que recebem a graça da saúde e apenas um, e por sinal, estrangeiro, volta ao benfeitor Jesus para agradecer, nos mostra como Jesus era sensível ao sentimento da gratidão.

Gratidão é o reconhecimento, uma emoção por saber que uma pessoa nos fez uma boa ação, um auxílio, em favor. Gratidão é uma espécie de dívida, é querer agradecer a outra pessoa por ter feito algo muito benéfico para ela.

Gratidão é um termo muito popular e proferido pela religião. Os fiéis geralmente fazem pedidos de ajuda, auxílio e proteção, e quando algo que eles pediram para Deus acontece, ocorre um sentimento de gratidão, procurando uma maneira de agradecer por ter alcançado uma graça.

Uma das características mais importantes da fé cristã é a gratidão a Deus. Vários versículos da Bíblia falam sobre a importância de ser grato a Deus por tudo aquilo que Ele tem feito pelos seus filhos. Por esse motivo, a gratidão a Deus (e conseqüentemente a outras pessoas) deve ser uma das qualidades de uma pessoa que acredita em Deus. Existem também várias músicas compostas com o tema da gratidão a Deus.

Gratidão ocorre sempre que alguém faz algo que o outro gostaria que acontecesse, sem esperar nada mais em troca, e isso faz com que a pessoa que fez a ação se sinta feliz e a que recebeu também. Vemos neste episódio dos dez leprosos como o sentimento da gratidão manifestou-se num dos curados e como a ingratidão dos nove outros fez que Jesus sentisse por eles não retornarem para agradecer.

A gratidão traz junto dela uma série de outros sentimentos, como amor, fidelidade, amizade e muito mais, diz-se que a gratidão é um sentimento muito nobre. Ao lermos as epístolas de São Paulo, quase em cada carta ele expressa sua gratidão ao Senhor pelas graças recebidas.

Na carta aos Colossenses São Paulo lembra a todos a maior graça que recebemos de Deus, não simplesmente a saúde do corpo, mas a renovação total da nossa pessoa, graças a Cristo abandonamos o que é velho na vida e nos revestimos de pessoa renovada em Cristo. Se devemos agradecer por todas as graças, de uma maneira especial, devemos agradecer a graça da nossa renovação para sermos uma pessoa renovada pela graça de Jesus Cristo.

Pe. Tarcísio Z.

Ми отримали від амбасадора України в Бразилії, Пана Троненка деякі вірші на тему: Добірка віршів Д.Д.Кременя. Уважаємо за корисне помістити для читачів деякі вірші більше зрозумілі дня наших простих читачів

Д м и т р о К Р Е М І Н Ї (21.08.1953, с. Суха Закарпатської області) - відомий український поет, перекладач, публіцист, есеїст. Лауреат Державної премії України ім. Тараса Шевченка, культурологічної премії ім. Миколи Аркаса, Всеукраїнської літературної премії ім. Володимира Свідінського, Всеукраїнської літературної премії імені Зореслава, Всеукраїнської літературної премії імені Володимира Сосюри, літературної премії ім. Леоніда Вишеславського, Міжнародної літературної премії ім. Івана Кошелівця. Переслав Його син Тарас Кремень - народний депутат України, член групи дружби з міжпарламентських зв'язків з ФРБ.

СИВА РАЙДУГА (Arco-iris)

Як у храмі, на коліна стану, Прочитаю зранку "Отченаш".

Милу, сиву райдугу кохану

Знову ранок намалює наш.

Хліб і сіль подай нам днесь. І пашу

Для овечок із Карпат і Альп.

І кагор (червоне вино) у молитовну чашу.

І вітрильник, і піратський скальп (трофей).

Але ти... До тебе йтиму: де ти?

Ріки бруду, полчища обмов. Чингісхани.

Габсбурги й Другети. І на Краснім Полі - рідна кров.

То Балкани, то Північний полюс.

А сьогодні - супер-мегаполіс,

П'ятий поверх - ніби хмародер.

Але я ще, Господи, не вмер.

І не вмру, хай знову ніч безсонна. То Пилат, а то грядуть волхви...

Ти ж моя веселка і мадонна -

Веселій щоденно і живи! Образу немає.

Тільки подих. Молитви - і людям, і собі. Як ти піднімаєшся по сходах,

П'ятий - це вже небо, далєбі.

Я з тобою - догори й донизу,

Все долаю - гори і моря.

Золоту знімає сонце ризу,

Миля, рідна райдуга моя!

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Чи можливо, щоб на світі не було бруду?

Чи воно можливо, щоб уся вода на земській кулі була чистенька, без ніякої мішанини бруду? Вода на землі виходить з джерел, і в більшості звідси вона випливає чиста, без ніякої домішки, яка б її осквернювала. Але вона пропливає різними місцями, пливе лісом, полями, по землі, перепливає через дороги, через місця повні всякого бруду й ясно, що в цій дорозі вона стрічає всяку нечисть, яка забирає в неї її джерельну прозорість. Коли би хтось хотів, щоб вся вода на цій земській кулі не була нічим занецижена, прозора, чистенька, це була би утопія, це неможливе. Була й є на землі вода чиста, є менше чиста й є вповні забруджена, нездібна до вживання чи то до життя чи то до чогось іншого, в споживання, хіба до вжитку у підливанні й зрошуванні рослин, або може бути що вона й до того нездібна, бо крім звичайного бруду може мати й шкідливі речовини для рослини.

Щось подібного, хоч не те саме, можемо сказати й про людське життя, про різні злочини, корупцію, яка нині заливає світ й робить життя людське просякне всякими моральними й соціальними брудом.

Наше початкове запитання є: чи можливо, щоб наш світ, ціле людство, одного дня звільнилося від всякого бруду, від вад, злоби, корупції і всього того, що псує гармонію, красу й гідність світу й цілого людства? Відповідь була би, що це є бажане, про це людство мусить старатися, мусить поборювати все те, що занецижує людське життя. Але чи до того колись людство дійде, це великий сумнів. Так як неможливо є усунути всі недуги й хвороби з життя людей, та як неможливо мати всю воду у світі чистою, так неможливо щось зробити, щоб не було у світі болю, ані злоби, ані незадоволення, ані нічого з того, що робить життя людей прикрим, і тяжким, так виглядає, що покищо воно неможливо усунути з життя суспільства всіх блудів і недосягнень, люди будуть завсіди людьми, світ буде світом переповненим всякими негативами, яких годі усунути з життя усіх людей.

Дивлячись на те все й роздумуючи над тою справою, що нам сказати? Що буде далі, яка майбутність світу? Чи справді треба згодитися з тим усім й нічого не робити, а дозволити, щоб світ котився вділ й знецишувався блудами? Ні! Зовсім ні! Коли у світі є багато брудної води, то чи дозволити, щоб уся вода була брудна й тим задоволитися? Не так треба нам думати. Вода чиста була, є й буде у світі й її треба зберігати й робити все можливе, щоб її було якнайбільше, хоч знаємо, що всієї води у світі не збережемо чистою. Або коли є різні недуги, слабості у світі, чи не треба нічого не робити, щоб усунути і недуги? Ні, треба працювати над здоров'ям, поборювати недуги, хоч знаємо, що вони повернуться або коли будуть зовсім викорінені, то появляться інші й проти тих треба буде боротися. Так, бо боротьбою є життя людини на цій землі, й боротьбою воно буде до кінця віків. Мабуть не настануть дні коли не треба буде нікому з людей чимось перейматися, проти чогось боротися.

Дорогий читачу, коли про те пишемо й подаємо до роздуми, це не на те, щоб знеохочувати когось і сказати спускатися на дно та залишити справи так як є, щоб тільки дивитися як воно буде. Справа в тому, щоб нікому з нас не зражатися і бути готовими до боротьби проти всякого зла, хоч і знаємо, що його цілком з лиця землі не усунути. Крім того, так як треба й мусить бути, щоб існувала чиста вода на землі, так і треба, щоб були люди чесні, вільні від корупції, добре наставлені, готові до творення добра. І так воно буде й мусить бути. Так як ніхто з нас не сподіється і не бажає, що одного дня не стало на землі чистої води, подібно й ніхто не може думати й сподіватися, що колись на нашій землі закінчиться все добро і вся чесність. Такого не буде. Добро таки буде перемагати й серед бруду гріха й блудів і, корупції, доки люди будуть показувати, що вони є створені автором Добра й помімо свого упадку в них є добро й бажання добра й старання про добро.

Мусимо боротися проти зла й старатися його все більше поборювати, хоч знаємо, що воно завсіди буде непокоїти наше життя. Але не треба зражатися. Наш обов'язок це старатися, щоб було на землі все більше добра й все більше добрих людей.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерії Дмитрів, ЧСВВ

ПРО ДЕСЯТИНУ Й ПОЖЕРТВИ

Слово Дізімо означає (десята частина) а по жидівськи «м'ясер», що Бог через Мойсея дав закон для жидів давати десятку частину зі всіх продуктів на Божий храм. «Приносьте всі десятини до комори, щоб була пожива в моїм домі, і таким робом випробуйте мене - говорить Господь сил – чи не відчиню вам загат небесних і не виллю на вас благословення понад міру?» (Малахія, 3, 10).

Після жидівського закону жиди мусили віддавати десятину, як признання вдячності за Божі благословення. - «Всяка десятина від землі, чи від засівів із поля, чи від плодів із дерева буде Господеві (вона) свята Господеві – Десятина з великорослої чи дрібної скотини; десятина з усього, що приходить від гирливого пастуха, буде свята Господеві». (Книг. Левіт, 27, 30-32).

Десятина мала за ціль покривати всі видатки храмові, культу й на утримання тамошніх служителів-рабів. Бог домагався від жидів, щоб вони з плодів своїх праць утримували храмові видатки, й також за признання вдячності, що Бог дав їм обіцяну землю, і вивів з Єгипетської неволі.

Євангелист Лука також відноситься до десятини, коли говорить: «Покликав він десятюх слуг своїх, дав їм десять мін і мовив до них: промишляйте ними поки не повернуся» (Лук. 19, 13).

Апостол Матей знова наводить п'ять талантів, що пан роздав для трьох осіб після їх здібності, а коли повернув домагався своїх відсотків. (Мат. 25, 15). Всі після своїх здібностей і заробіт є обов'язані давати десятину на Боже. Бог є паном всього доброту світу, але коли дав такі закони через Мойсея, хотів вказати, що людина повинна завсіди відноситися з вдячністю супроти доброту тих, від кого дістає поміч.

Жиди відчували у глибині їхніх сердець той святий обов'язок давати десятину, бо уважали, що десятина належить до Бога. «Тож коли щиро слухатиметься мого голосу й дотримуватиметься мого завіту, будете моєю особливою власністю з-поміж усіх народів, бо моя вся земля» (Книг. Вихід, 19, 5).

Цар Давид в псалмі також підкреслює про десятину: «Господня є земля, її повнота вселенна та її мешканці». (Псалом 24, 1).

Всі людські ества Богом створені зубов'язуються дякувати за життя, бо ніхто нічого не посідає сам від себе, щоб не одержав. «Нагим вийшов я з материнської утроби, нагим і повернусь туди, Господь дав, Господь і взяв» (Іов, 1, 21). Бог не домагається всього добра, що дає, лише десятину зі всього.

Жиди були поучені, що крім десятини, щоб також скласти свої пожертви, як надолуження за свої гріхи, провини й подяки. Пожертви жиди складали, коли потребували ставити свої храми, як також складалися на будову «Кивота Завіту», на шатра на Горі Сінай, і на ремонті храмів.

Не бракувало таких жидів, що не давали десятини ані пожертв, навіть тоді, коли ремонтували храми. Всі заробітки скеровували зі всіх маєтків на власну користь. Бог покарав тих, що не хотіли давати десятини, ані пожертв. «Ви тяжко прокляті, а все ж таки ви, увесь народ, мене обкрадаєте. Приносьте всі десятини до комори, щоб була пожива в моїм домі, і таким робом випробуйте мене – говорить Господь сил – чи не відчиню вам загат небесних і не виллю на вас благословення понад міру?» (Малахія, 3, 10).

Старозавітні закони вартують і для нас в Новому Завіті. Також мусимо мати на пам'яті, що все, що посідаємо не належить до нас. Бо все, що посідаємо від Господа посідаємо.

З повноти серця повинні Богові служити під всіма оглядами нашого життя. Не хотіти збирати й дбати про земські липе багатства. Не можна Богові служити й мамоні. (Мат. 6, 24).

Наші жертви мають бути добровільні й щедрі. Не вагатися доложити жертви, бо жертва більше вартує, як дарунок. (Лук 21, 1-4). 87 Щедро людина, яка любить Бога, вона згідна покласти великі жертви, щоб тим робом уподібнитися до Ісуса Христа, який пожертвував сам себе за всіх нас.

Скупість це найбільша перепона до щедрості. Хто хоче перестати бути скупим, нехай почне бути щедрим. Скупих людей можемо зустрінути не тільки серед багатих, але й серед убогих. Серед багатих можемо знайти гроші без скупості, а серед убогих – скупість без грошей. Хто Бога обкрадає, нічого не скористає на свою власну користь.

Десятину обов'язані давати всі вірні по наших церковних громадах зі всіх прибудків на церковні цілі без жодного вагання чи нарікань. Зустрічається по наших громадах особи, що операються давати свою данину і тим обкрадають в перші мірі Бога й свою церкву. Скільки разів можна чути критику від таких скупарів на церкву чи священників, мовляв церква й отці мають гроші. Такими бесідами хочуть тільки заспокоїти свою совість, що на певно їм дошкулює. В пророка Малахії читаємо слідуєчі слова відносно таких осіб, що не дають своєї десятини: «Хіба годиться людині обкрадати Бога? Ви ж мене обкрадаєте й питаєте: В чім ми тебе обікрали? – Десятинами й приносами! Ви тяжко прокляті, а все ж таки ви, увесь народ, мене обкрадаєте». (Малахія, 3, 8-9). Злодії і скупарі тяжко, щоб осягнули небо.

Десятина й наші жертви нехай походять із щирого серця, і нехай линуть до Бога Всевишнього про будучу й вічну нагороду.

*Continuação da pág. 01***PAPA FRANCISCO: UMA REFORMA DE DUAS VELOCIDADES**

“Poderia fazer muito mais escutando em maior medida as mulheres na tomada de decisões, e não faz isso nunca”, diz a historiadora Lucetta Scaraffia

Assim como João Paulo II foi o Pontífice que ajudou a derrubar o muro entre Leste e Oeste, este papa – o primeiro em 13 séculos que não vem da Europa – busca algo parecido com a barreira entre o Sul e o Norte. A começar pelos órgãos de poder do Vaticano que consolidarão as reformas e escolherão o Pontífice seguinte. O resultado, entre outras coisas, será um conclave mais imprevisível e a solidificação das mudanças por meio de representantes da Igreja mais próximos da ideia de um pastor do que da que, em algumas ocasiões, quis eleger um príncipe.

A mulher conta um pouco mais. Ocupam alguns postos de responsabilidade, como a direção dos Museus do Vaticano e na diretoria da Comunicação da Santa Sé. A historiadora e diretora do suplemento feminino do *L'Osservatore Romano*, Lucetta Scaraffia, reconhece avanços como a promoção de Madalena ao lado dos demais Apóstolos. Mas acredita que foi muito pouco. “Poderia fazer bem mais escutando mais as mulheres na tomada de decisões, e nunca faz isso. E isso é verdadeiramente grave, E no C9 [o conselho de cardeais que o assessora sobre a reforma], por exemplo, nunca escutou uma mulher, quando há organizações com religiosas que teriam muitas contribuições a dar.”

Os grandes eixos administrativos, como a transformação da Cúria, a reforma financeira e a luta contra os abusos de menores, encontraram constantes resistências ao longo destes cinco anos. De fato, na segunda-feira Ratzinger falava em sua carta de “preconceitos” contra o Papa e o defendia das críticas. Foi acusado de herege, penduraram cartazes em Roma contra ele e foram criados dezenas de blogs com mexericos. “Alguns têm dificuldade para aceitar as mudanças. Mas o Papa disse que essas dificuldades têm de ser apresentadas, e ele as estudará. Eu mesmo o fiz. É preciso oferecer-lhe um equilíbrio de opções para que tome as decisões mais adequadas. Apesar das resistências, tem vontade de seguir em frente. Escuta o C9 e leva adiante. Sabe que há um trabalho profundo, sem pressa, mas o Papa não tem um poder absoluto”, afirma o arcebispo aposentado Agostino Marchetto.

Dois dos três vértices de sua reforma financeira ficaram sem direção

O esforço para reformular as finanças, por exemplo, lança luzes e sombras. A boa notícia: o déficit foi reduzido, há novos órgãos de controle, fechamento de contas suspeitas e maior transparência. Não se admitem trapanças. E agora quem faz isso, paga. Prova disso é o julgamento por lavagem de dinheiro e malversação de fundos do ex-presidente do Banco do Vaticano (IOR), Angelo Caloia, e do advogado Gabriele Liuzzo. O lado ruim é que dois dos três vértices que deviam guiar a grande reforma financeira foram um fiasco: o superministro das Finanças cardeal George Pell aguarda julgamento na Austrália por abuso de menores e o auditor de contas Libero Milone renunciou sob ameaça de prisão por ter espionado, supostamente, altos cargos da Santa Sé. No triângulo só resta o brilhante cardeal alemão Reinhard Marx, que pilota o Conselho para a Economia.

Francisco quis também assumir mudanças na luta contra os abusos de menores criando uma promissora comissão para a prevenção de casos. Continua sendo uma ferramenta muito útil. Mas as duas vítimas incluídas saíram com estardalhaço e denunciando inadmissíveis resistências da Cúria. E, apesar de o Vaticano ter dito recentemente que o papa se reúne às sextas-feiras com outros sobreviventes de abusos, sua luta voltou a ser questionada internacionalmente quando o próprio Pontífice pôs em dúvida – disse que se não houvesse provas eram calúnias – acusações de algumas pessoas durante sua viagem ao Chile.

Marie Collins, símbolo dessa causa e uma das vítimas que abandonaram a comissão, sente-se agora decepcionada. “Foi um início muito esperançoso, mas foi murchando. Foram aprovadas muitas propostas, e nunca implementadas. E o caso do Chile foi muito chocante. Escutando aquelas palavras do Papa parece que, às vezes, não entendem o dano que esse fenômeno causa às vítimas e à própria Igreja. Mandar o arcebispo Charles Scicluna investigar o caso é um movimento, mas devia ter sido antes”, critica.

A dúvida em todo o processo de reformas consiste sempre em determinar quando elas já são irreversíveis. Um dado que, entre outras coisas, também poderia lançar pistas sobre o momento em que o Papa – se seguir, como disse, o caminho marcado por seu antecessor, Bento XVI – dará por concluído seu trabalho.

*Continuação da pág. 01***DIFICULDADES QUE O PAPA FRANCISCO VIVE**

Dentro da Igreja, porém, Francisco tem desencadeado uma reação feroz por parte dos mais conservadores, que temem que este novo espírito divida a Igreja ou até que a destrua. Este Verão, um proeminente clérigo inglês disse-me: “Mal podemos esperar que ele morra. É impublicável o que dizemos dele em privado. Sempre que dois padres se encontram, falam sobre o quão horrível Bergoglio é... ele é como Calígula: se tivesse um cavalo, fazia dele cardeal.” Claro que após dez minutos de repetidas críticas, acrescentou: “Não pode publicar nada disto, senão serei despedido.”

Esta mistura de ódio e temor é frequente entre os adversários do Papa. Francisco, o primeiro Papa não europeu dos tempos modernos e o primeiro Papa jesuíta da História, foi eleito como um outsider dos poderes instituídos do Vaticano e era esperado que fizesse inimigos. Mas ninguém previu que fizesse assim tantos. Desde a sua rápida renúncia à pompa do Vaticano, que marcou desde logo a diferença na relação com os

mais de três mil empregados civis do Vaticano, ao seu apoio aos migrantes, às suas críticas ao capitalismo global e, acima de tudo, à sua intenção de reexaminar as posições da Igreja relativamente ao sexo, o Papa tem vindo a escandalizar os reacionários e os conservadores. A julgar pelos números das votações do último encontro mundial de bispos, quase um quarto do Colégio dos Cardeais — o mais alto organismo da organização clerical — está convencido de que o Papa se está a aproximar da heresia.

A questão crítica prende-se com a sua visão sobre o divórcio. Num corte com séculos, senão milénios, de doutrina católica, o Papa Francisco tem tentado encorajar os padres católicos a darem a comunhão a alguns casais divorciados ou casados em segundas núpcias e a famílias cujos pais não são casados. Os seus inimigos estão a tentar forçá-lo a abandonar essa ideia. Como ele se tem mantido firme e mostrado uma sóbria perseverança face ao crescente descontentamento, começam agora a preparar-se para a guerra. No ano passado, um cardeal, com o apoio de alguns colegas já aposentados, levantou a possibilidade de uma declaração formal de heresia — a rejeição intencional de uma doutrina estabelecida da Igreja, pecado punível com a excomunhão. Em Setembro, 62 católicos descontentes, nos quais se incluem um bispo já retirado e um antigo diretor do Banco do Vaticano, publicaram uma carta aberta em que apontam a Francisco sete acusações específicas de ensinamentos heréticos.

Acusar um Papa em funções de heresia é o equivalente católico à opção nuclear. A doutrina afirma que o Papa não pode estar errado quando se pronuncia sobre questões centrais da fé; portanto, se está errado, não pode ser Papa. Por outro lado, se este Papa está certo, todos os seus antecessores têm de ter estado errados.

A discussão está particularmente envenenada porque assenta quase na totalidade em bases teóricas. Na prática, em quase todo o mundo, os casais que se divorciam e voltam a casar têm acesso à comunhão. O Papa Francisco não está a propor numa revolução, apenas o reconhecimento institucional de um sistema que já existe e que pode até ser essencial para a sobrevivência da Igreja. Se as regras fossem aplicadas à letra, nenhuma pessoa cujo casamento tivesse falhado poderia voltar a ter relações sexuais. Essa não é uma boa maneira de assegurar a existência de gerações futuras de católicos.

Mas, para os seus detratores, as reformas cautelosas de Francisco põem em causa a crença de que as verdades da Igreja são intemporais. Porque se não são, perguntam os conservadores, então qual o seu valor? A batalha sobre o divórcio e os novos casamentos põe em confronto duas ideias profundamente opostas sobre o papel da Igreja. A insígnia do Papa são duas chaves cruzadas, que representam as que Jesus terá supostamente dado a S. Pedro, e que simbolizam os poderes de unir e separar, ou seja, proclamar o que é pecado e o que é permitido. Mas qual dos poderes é hoje mais importante e mais urgente?

A hipótese de um cisma

A crise actual é a mais séria desde que as reformas liberais dos anos 1960 fizeram com que um grupo dissidente de conservadores da “linha dura” abandonasse a Igreja (o seu líder, o arcebispo francês Marcel Lefebvre, viria mais tarde a ser excomungado). Nos últimos anos, escritores conservadores têm repetidamente levantado a hipótese de um cisma. Em 2015, o jornalista americano Ross Douhat, um convertido ao catolicismo, escreveu um artigo para a revista *Atlantic* intitulado “Irá o Papa Francisco destruir a Igreja?”; num blogue na *Spectator*, o tradicionalista inglês Damian Thompson afirmou peremptoriamente que “o Papa Francisco está em guerra com o Vaticano. Se sair vencedor, a Igreja poderá desmoronar-se”. Segundo um arcebispo do Cazaquistão, as posições do Papa relativamente ao divórcio e à homossexualidade permitiram que o “fumo de Satã” envolvesse a Igreja.

A Igreja Católica passou grande parte do último século a lutar contra a revolução sexual, tal como havia lutado antes contra as revoluções democráticas do século XIX, e essa luta levou-a a ter de defender uma doutrina insustentável, pela qual toda a contracepção artificial é proibida, bem como qualquer relação sexual fora de um casamento eterno. Como o Papa Francisco reconhece, não é assim que as pessoas agem normalmente. E o clero também o sabe, mas é esperado que finja que não. Ou seja, a doutrina oficial não pode ser questionada, mas também não pode ser cumprida. Um dos lados terá de ceder e, quando tal acontecer, a explosão resultante poderá fraturar a Igreja.

“O Papa Francisco está em guerra com o Vaticano. Se sair vencedor, a Igreja poderá desmoronar-se” Damian Thompson.

Não deixa de ser curioso que os frequentes choques e ódios dentro da Igreja — resultantes das posições sobre as alterações climáticas, as migrações ou o capitalismo — tenham chegado a um ponto de não retorno numa enorme batalha sobre as implicações de uma única nota de rodapé de um texto intitulado “A Alegria do Amor” (ou, no original latim, *Amoris Laetitia*). A exortação, escrita por Francisco, é um sumário do debate corrente sobre a questão do divórcio e numa nota de rodapé o autor faz aparentemente uma leve afirmação de que os casais divorciados e que voltem a casar poderão eventualmente receber a comunhão.

Com mais de mil milhões de fiéis, a Igreja Católica é a maior organização global que o mundo alguma vez viu, e muitos dos seus seguidores são divorciados ou pais solteiros. Para realizar o seu trabalho por todo o mundo, a Igreja depende de trabalho voluntário, ou seja, se os comuns fiéis deixarem de acreditar no que estão a fazer, todo o sistema colapsa. Francisco sabe disso. Se não for capaz de conciliar teoria e prática, a Igreja pode assistir a uma debandada. Os seus oponentes também defendem que a Igreja enfrenta uma crise, mas a sua solução é a contrária. Para eles, a distância ente teoria e prática é exatamente o que dá valor e sentido à Igreja. Se tudo o que a Igreja tiver para oferecer for algo de que as pessoas não sentem necessidade de procurar, dizem os que se opõem a Francisco, então irá seguramente colapsar.

Celebração da Festa de São Josafat, em Prudentópolis

Acontece anualmente, em Prudentópolis, na Paróquia de São Josafat, a comemoração solene e os festejos do dia do martírio do bispo São Josafat Kuntsevitch, padroeiro da paróquia. Neste ano de 2018, o tema das novenas de preparação para o dia da festa foi “Vocações”.

Durante os nove dias da novena seja na introdução à Divina Liturgia ou à Novena eram feitas apresentações e reflexões sobre as diversas vocações na Igreja e, especialmente, sobre as instituições de vida consagrada presentes na nossa Igreja do Rito Ucrâniano no Brasil, cujo objetivo era apresentar quem são (breve histórico), o que fazem e como fazer para fazer parte delas.

Programação das Novenas (Moleben).

DIA 02 DE NOVEMBRO (SEXTA-FEIRA)

Abertura das novenas: Tema 2018 – Ano das Vocações.
Foram convidados os fiéis em geral da Matriz São Josafat.
Grupo da Paróquia (responsabilidade da Liturgia): Apostolado da Oração.
Introdução e reflexão: Irmã Celina Sloboda, SMI e Irmão Jonas Chupel, OSBM.
Celebrante: Pe. Pároco Dionísio Horbus, OSBM.

DIA 03 DE NOVEMBRO (SÁBADO)

Tema: Família – Berço de todas as vocações.
Comunidades convidadas: São Pedro, Queimadas e Papanduva.
Grupos da Paróquia convidados: Catequese Imaculada e Catequese Bairros.
Apresentação e reflexão: Família Lujachevich (Queimadas).
Celebrante: Pe. Inacio Malinoski, OSBM

DIA 04 DE NOVEMBRO (DOMINGO)

Tema: Vocações e as Irmãs Servas de Maria Imaculada (no Brasil desde 1911). Comunidades convidadas: Ponte Alta, Palmital, Ponte Nova, Linha Dezembro e Rio Preto.
Grupos da Paróquia convidados: Equipe Litúrgica (dos domingos à noite).
Apresentação, reflexão e liturgia: Irmãs Servas da Imaculada Virgem Maria.
Celebrante: Pe. Antônio Royk Sobrinho, OSBM.

DIA 05 DE NOVEMBRO (SEGUNDA-FEIRA)

Tema: Vocações e as Irmãs Catequistas de Santa Ana (fundadas no Brasil 1930). Comunidades convidadas: Tijuco Preto, Marcondes e Segunda Linha.
Grupos da Paróquia convidados: Pastoral dos Ícones e MEJ.
Apresentação, reflexão e liturgia: Irmãs Catequistas de Sant’ Ana.
Celebrante: Pe. Mario Marinuk, OSBM

DIA 06 DE NOVEMBRO (TERÇA-FEIRA)

Tema: Vocações e as Catequistas do Instituto Secular das Catequistas do Sagrado Coração de Jesus (fundadas no Brasil em 1940).
Comunidades convidadas: Bracatinga, Rio de Areia e Pedra Branca, Linha Guarapuava e Linha São João do Rio Claro.
Grupos da Paróquia convidados: Escolinha Paroquial e Grupo Folclórico Vesselka.
Apresentação, reflexão e liturgia: Catequistas do Instituto Secular das Catequistas do Sagrado Coração de Jesus
Celebrante: Pe. Antônio Zubek, OSBM, Superior do Mosteiro de Prudentópolis

DIA 07 DE NOVEMBRO (QUARTA-FEIRA)

Tema: Vocações e as Irmãs de São José (no Brasil desde 1969).
Comunidades convidadas: Eduardo Chaves, Perobas, Vista Alegre, Ligação, Herval, Cachoeirinha e Piquiri.
Grupos da Paróquia convidados: Pastoral Familiar, Jovens Marianos e Grupo dos Kozakês.
Apresentação, reflexão e liturgia: Irmãs de São José.
Celebrante: Dom Meron Mazur, OSBM.

DIA 08 DE NOVEMBRO (QUINTA-FEIRA)

Tema: Vocações e as Irmãs da Ordem de São Basílio (no Brasil desde 1972).
Comunidades convidadas: Alto Barra Grande, São Sebastião, Linha Paraná, Sete de Setembro e Nova Galícia.
Convidadas as diretorias: da Paróquia, do Dízimo, do Clube 12 de novembro, do Museu, do Cemitério, do Jovens Marianos, do Grupo Folclórico Vesselka, da Catequese Imaculada e da Catequese Bairros, do Apostolado da Oração, da Escolinha Paroquial, do Pastoral dos Ícones e da Pastoral Familiar.
Apresentação, reflexão e liturgia: Irmãs da Ordem de São Basílio Magno.
Celebrante: Pe. Paulo Serbai, OSBM.

DIA 09 DE NOVEMBRO (SEXTA-FEIRA)

Tema: Vocações e Padres Diocesanos (no Brasil desde 1896).
Comunidades convidadas: Catedral Imaculada Conceição, Barra Bonita, Barra Vermelha, e Linha Esperança.
Organização e responsabilidade da liturgia: Coral São Josafat.
Celebrante: Pe. Claudio Melnicki.
Apresentação e reflexão: Pe. Claudio Melnicki e diácono Pedro Henrique Fulope.

DIA 10 (SÁBADO)

Ofício das Vésperas com “Lytia”, Divina Liturgia e Novena
Tema: Vocações e a Ordem de São Basílio Magno (no Brasil desde 1897).
Foram convidados todos os paroquianos da Paróquia São Josafat (do centro da cidade).
Apresentação, reflexão e liturgia: Seminaristas do Seminário Maior São Basílio Magno - Curitiba - PR (Seminário Batel).
Celebrante: Pe. Antônio Royk Sobrinho - Superior Provincial da Ordem de São Basílio Magno.

DIA 11 (DOMINGO)

A Divina Liturgia de ação de graças foi celebrada pelos padres jubilandos: Teodoro Halitski – 50 anos de sacerdócio; Antonio Royk Sobrinho, Pedrinho Navochadla e Moacyr Leczuk – 25 anos de sacerdócio. A celebração foi canrada pelo coral da Catedral Imaculada Conceição sob a regência do Pe. Cristiano Silva, OSBM. Após as celebrações, como de costume, teve lugar a festa popular.

DIA 12 – MEMÓRIA DA MORTE DE SÃO JOSAFAT.

A Divina Liturgia foi presidida por Sua Excelência Revmo. Bispo Eparca Dom Meron Mazur e concelebrada pelos sacerdotes Basilianos.

Depois das celebrações do dia 13 de novembro a igreja Matriz de São Josafat foi fechada para reforma, com prazo de duração previsto para 11 meses.

Durante esse período de reforma as liturgias e celebrações para o povo serão celebradas:

- De segunda a sábado de manhã - na Capela do Colégio São José;
- Aos sábados à noite, domingos e dias de festa (10h) - na Capela do Colégio das Irmãs Servas de Maria Imaculada.

Посмертні Згадки

† Марія Фелішин

“Ми ж відважні й радше воліємо вийти з тіла, щоб жити біля Господа“. (II Кор 5,8)

Дня 12-го червня 2018 року, відійшла по вічну нагороду членка Інституту Катехиток Серця Ісусового, Марія Фелішин.

Народилася дня 12-го серпня 1935 року, на колонії Ліня Есперанса – Прудентополіс. Батьки: Василь Фелішин і Йосифа Кашуцька. Прийняла Святу Тайну Хрищення з рук о. Іпатія Майки, ЧСВВ.

В роках 1943-1945 поберала початкові студії в Колонії Ліня Есперанса, а в роках 1961-1965 вчилася гімназію в місті Прудентополіс.

В році 1960 увійшла до Інституту Катехиток Серця Ісусового. Відтак стала членкою того ж Інституту.

Від 1962-1968 сповняла свою місію як кравчиня літургичних риз і доглядала каплицю Семінарії Святого Йосифа.

З початком 1969 року, катехитка Марія розпочала працювати в муніципальній школі якою учителька на Колонії Лігасон - Прудентополіс. В той час теж виконувала апостольську працю та доглядала церкву, стараючись, щоб дім Божий був завжди чистий і прикрашений. Навчала дітей катехизму, співу, української мови та провадила Марійську Дружину й Кружок Апостольства Молитви.

В році 1974 відіхала на Арірано - Іваїпоран, щоб там зорганізувати Кружок Апостольства Молитви й розвивати апостольську діяльність. Відвідувала українські родини, заохочувала їх до приналежності до нашої Церкви і так багато спричинилася до організування і створення української церковної громади у цій місцевості.

В році 1978, на поклик Інституту, від'їхала до Енкарнаціону – Парагуай, щоб там давати катехизації для дітей при українських громадах.

1979 року повернулася до Прудентополя. Інститут поручив їй працю у Святих Місіях разом з Отцями Василями. Марія була все до диспозиції їхати де відбувалися Місії і допомагати священикам у спільнотах Єпархії Святого Івана Христителя, виконувала усе з великою любов'ю, радісно та з відповідальністю.

Від 1981-го року до 1993-го працювала в Книгарні Святої Маріни, Отців Василя в Прудентополі, де була наставлена відповідальною. Від 1994-го року до днів своєї короткої недуги, катехитка Марія займалася домашньою працею в Прудентопільському домі. Дуже любила вишивати літургичні ризи. Марія завжди цінила і старалася щоденно брати участь у Святій Літургії та у різних церковних відправах, а особливо мала велику набожність до Матері Божої.

Інститут Катехиток Серця Христового складає сердечну подяку священикам, зокрема о. Провідникові Антонієві Зубикові, ЧСВВ, які часто уділяли для хворої св. Тайни, за участь у похороні й молитви. Зокрема подяка Сестрам Службеницям зі шпиталю Ісусового Серця за готову поміч. Дякуємо й іншим Сестрам, сусідам, парафіянам й родині за молитви і участь у похоронних моліннях.

Хай Господь осилить її там де святі та праведні спочивають.

Вічна Пам'ять!

† Tecla Barão

* 07/02/1927 † 19/06/2018

Tecla Barão nasceu no dia 07 de fevereiro de 1927, na Colônia Passo Amarelo; pertencente atualmente a Fazenda Rio Grande – Pr.

Filha de João e Maria Bescorovaine, jovem ainda foi morar em Curitiba.

Casou-se, no dia 13 de fevereiro de 1965 com o seu esposo João Barão Sobrinho, sendo o celebrante o Padre Passivo Lozovei (In memoriam).

Tiveram um filho: Brasílio.

Tecla Barão sempre ativa e muito devota de Nossa Senhora, tinha como costume rezar diariamente o terço. Participou do Coral da Catedral São João Batista, do Apostolado da oração sempre presente nas reuniões. Gostava muito de assistir as missas e novenas.

Junto com o seu esposo, cuidavam da gruta dedicada à Nossa Senhora de Lourdes, por um determinado período.

Tecla Barão sempre caridosa tinha um coração muito grande, sempre procurava ajudar o Seminário em prol das vocações sacerdotais.

Com o tempo e a idade avançada, obteve dificuldades de locomoção ficando em breve acamada, sendo cuidada inicialmente pelo seu esposo mesmo com a sua idade avançada durante o dia e a noite através de seu filho.

Nos últimos 2 anos e 10 meses, na Casa de Repouso Nossa senhora do Amparo foi acolhida e auxiliada nos cuidados dedicados à mãe.

Cito nesse momento uma frase da Irmã Maurícia Gaiovis, SMI:

“A casa de repouso é a extensão da nossa casa”, realmente é, pois, além da responsabilidade e compromissos que tínhamos, procurávamos sempre estar presente todo momento com a mãe, da mesma forma conhecidos, amigos e familiares que estiveram presentes nas visitas constantes. Eram momentos especiais, onde eu seu filho e o esposo rezávamos, cantávamos canções e também auxiliávamos com as necessidades pessoais tendo acima de tudo, prioridade a mãe.

Nos últimos períodos, a mãe recebeu a unção dos enfermos, administrada pelo Arcebispo Metropolitana D. Volodomer Koubetch, OSBM e a visita do Padre Gregório Hunka, OSBM que realizava as missões na Colônia Marcelino.

Dedico meus agradecimentos de coração, as Irmãs Servas de Maria Imaculada e aos colaboradores da Casa de Repouso Nossa Senhora do Amparo; pelo carinho, dedicação e atenção direcionada à Tecla Barão. Deus abençoe a todos, concedendo inúmeras bênçãos.

Ao Padre Joaquim Sedorowicz, que realizou a missa de corpo presente na igreja ucraniana Sagrado Coração de Jesus, onde foi sepultada no cemitério local.

Ao Padre Edson Ternoski e novamente Padre Joaquim Sedorowicz, que realizaram a missa de sétimo dia e a panahêda.

A nos que ficamos, Tecla nos deixa um grande exemplo de vida e grande saudades. Que Deus lhe de o eterno e merecido descanso.

Вічна пам'ять

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

ОСЕЛ І ЛЕВ

Іван Франко

Був собі Осел. Багато було йому праці у господаря.

«Давай, - думає, - втечу в ліс і буду жити на волі! Буду собі пастися, і хто мені що зробить?»

І, не довго думавши, втік від господаря у ліс. Добре йому там. Пасеться, де хоче, нічого не робить, ніхто його не б'є - відколи живе, ще такого добра не зазнав. Аж раз дивиться, йде Лев, страшний-престрашний, та просто на нього.

«Ну, - думає собі Осел, - аж тепер край мені буде!» Але поки Лев дійшов до нього, він якось трохи отямився й подумав собі:

«Ану, може, я його як-небудь обдурю?» Та як стояв - бух на землю, ліг собі й лежить. Надходить Лев і кричить уже здалека:

- Ей, ти, хто ти там? Як ти смієш лежати? Чому не встанеш і не поклонишся мені?

А Осел ніби не чує. Лежить та довгими вухами клапає. Надійшов Лев і знов кричить:

- Зараз устань і поклонися мені!

- А хто ж ти такий? - питає Осел.

- Ти це й питаєшся? - кричить Лев. - Хіба ти не знаєш, що я Лев, над усіма звірами цар?

Осел, не встаючи, підвів голову й витріщив на нього очі.

- І що ти за дурниці говориш? - сказав він. - Ти цар над усіма звірами? Хто тобі це сказав? Де це написано? Хто тебе вибрав на царя? Ну, говори! — Лев стояв, мов лобом об стіну стукнувся.

- Хто мені це сказав? Та всі мені кажуть, що я над звірами цар. Хіба ж це неправда?

- Звичайно, що неправда! Не може бути правда, бо цар над усіма звірами не ти, а я.

- Ти? — здивувався Лев. — А де це написано?

- А йди подивися ось тут!

І він устав на ноги й, обернувшись задом до Лева, показав йому своє заднє копито, на яким була прибита новісінька блискуча підкова.

Бачиш? Це моя царська печатка. Якби ти був цар, то й ти б мав таку.

- Ото диво! - промовив Лев. - А я про те й не подумав ніколи. Мабуть, твоя правда. Але стій! Давай будемо змагатись. Ходімо в ліс, хто за годину наловить більше звірів, той буде справжній цар.

- Добре, нехай і так! промовив Осел, і з тим вони розійшлись.

- Лев побіг по лісі; бігав, бігав: тут зловив сарну, там зайчика, там знов якогось звіра

- за годину мав уже п'ять чи шість штук.

А Осел тим часом що робить? Пішов собі на широку поляну, де сонечко ясно світило, й посеред луку кинувся на землю, ноги геть відкинув, очі зажмурих, язик висолопив - кожен сказав би: згинув та й згинув. А понад поляною все яструби літають, ворони, кані, сороки, галки, всяка погана птиця. Бачать вони, лежить неживий Осел, та й усі гуртом до нього. Зразу здалека засакували, а далі бачать, що не рухається, то й почали по ньому скакати, клювати йому язик та очі. А Осел нічого, тільки коли якийсь птах дуже близько підлізе, а він клац його зубами або стук його ногою, вб'є та й сховає під себе, та так хитро, що інші й не бачать; не минуло й години, а він уже надушив їх з півкопи. Тоді схопився на ноги, як зареве, а птахи всі врозтіч. Осел забрав усю побиту пташню та й несе на те місце, де мали зійтися з Левом. Приходить, а Лев уже там.

- Ну, що, - каже до Осла й показує йому свою здобич, — бачиш, скільки я наполював?

- Ну, та й дурний же ти, Лево, - каже Осел і копнув його звірів ногою. -

EXPEDIENTE
“PRACIA”
Jornal Ucraino-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький
Двогизневик у Бразилії

Передплата на 2018 Рік: R\$60,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

Таких звірів я міг би наловити за дві копії. Та чого вони варті! А ти подивися на моїх! Я тільки таких ловив, що в повітрі літають. Ану, спробуй ти!

- Ні, я такої штуки не втну, - відповів Лев. - Аж тепер бачу насправді, що ти над звірами цар, а не я! Вибачай мені, що я так нечестно говорив з тобою!

- А бачиш! - промовив Осел. - Завжди треба бути чемним, бо як наскочиш на старшого від себе, то що тоді буде? От і тепер я міг би тебе покарати на смерть, але вибачаю, бо ти це зробив з дурного розуму, а не зі злої волі. Йди ж тепер і шануйся на другий раз!

І Лев пішов, похнюпившись та підбравши хвіст, немовби хто вилив на нього бочку холодної води. Чи близько, чи далеко, зустрічає в лісі Вовчика-братика.

- Здорові були, найясніший царю! - каже Вовк і низенько кланяється.

- Ет, іди, не смійся з мене! - каже сумно Лев. - Який я тобі цар?

- Як-то? — скрикнув Вовк. - Хто ж би посмів інакше сказати?

- Мовчи, братику, - пошепки говорить до нього Лев. - Тут недалеко є справжній цар. Як почує, буде біда і тобі, й мені.

- Справжній цар? - здивувався Вовк. - Що за диво? Який же тут є справжній цар, крім тебе?

- Є, є! - зі страхом прошепотів Лев. - Я сам його бачив. Та такий страшний! А що за сила! Навіть таких звірів ловить, що в повітрі літають. Я радий, що мене хоч живого пустив.

— Ну, що ти говориш? - здивувався Вовк. - Диво дивне! Знаю цей ліс давно, але ніяк не придумав, хто б то міг бути. Який же на вигляд той новий цар?

- Одне слово - страшний! - сказав Лев. - Вуха отакі, голова як цеберко, а на задній нозі царська печать.

- Ніяк не вгадаю, хто це може бути? - дивувався Вовк. - Ану, ходім, покажи мені його.

- Я? Нізачо в світі! - скрикнув Лев. - Досить уже раз страху набрався.

Та ходімо! Чого боятися? - заохочував Вовк. - От знаєш що, прив'яжи себе своїм хвостом до мого, сміліше нам буде йти.

- Про мене, - каже Лев, - нехай буде так. Зв'язалися обоє хвостами до купи та й пішли.

Вийшли на горбок над полянкою, де пасся Осел. Лев зупинився та й шепоче до Вовка:

- Ось він! Ось він! Подивися! Обертається Вовк, поглянув та як крикне:

- Дурний Лево, та це ж Ослисько! - А Левові почулося, що то новий цар уже близько, як злякається та ходу! Через пеньки, через ярки що було духу. Біг, біг, далі втомився, став та й озирнувся.

- А що, Вовче, близько вже той новий цар?

Але Вовк тільки язик висунув. Як був прив'язаний до левиного хвоста, так і волікся за ним усю дорогу, поки й дух випустив.

- А бачиш, - каже до нього Лев, - ти казав, що новий цар не страшний, а як побачив його зблизька, то од самого страху помер!

Засмієся

CANDIDATOS

Деякі, бо програли й сумують, інші бо виграли й почали відпочивати аж до наступних виборів.

Сподіємося, що цього разу може не буде аж так сумно й бездільно. Сон перейде й дійсність розбудить вибраних до праці на добро народу.

Риболовство

Один кандидат на радника (версадора) зайшов у одну колонію в промові сказав, щоб люди просили все чого захочут. І почали приступати до нього з різними проханнями: один просив гачків на рибу, інший сітв, ще інший холодильник, щоб ховати рибу, ще інший човно на риболовлю. І політик почав давати гроші, щоб вони собі вкупили те чого потребують...

Вкінці прийшов ще один бідняга й просив мотику (enxada). Політик почав хвалити того чоловічка й говорив:

- Дивіться на нього, ви всі хочете тільки ходити на риболовлю, а цей одиникий між вами, що просить інструменту, щоб працювати в полі, садити й збирати зерно...

А чоловічок невинно виправдувався:

- Не хочу бути інакший як мої друзі. Їм треба буде видобувати зі землі хробачків (minhocas) на риболовлю...

Пише Юзьо Шило

Ой,

Ще деякі коментаріос про елейсоинс пра президенти. Сподіємося, що все буде добре, хоч ті жи програли сістарают з усіх сил видумувати тудо о ки подень, щоб дезморалізувати вибраних. А що така атітуде підставляти ноги під іншими, щоб їм сіневдало, то є контра о патріотізмo. На виборах нарід вибирає своїх говернантес не пра фаворесир того чи тамтого, але пра есколер о мельор про Бразіл. В народній мудрості кажесться таке: "коли більшість тобі каже, жи ти п'яний, йди спати", бо опінія більшості дисерто є ліпша як меншості. І так, коли більшість народу вибрали когось, то те вказує що є ліпше про Бразіл. Тепер, ті які вотували за комунізмo, мельор диськи йдуд спати замість перешкаджати новому говирнові. Тепер, а мельор койза жи ум бoм бразілейро може зробити, це помагати вибраним, колаборувати, щоб де фато було добре про Бразіл. Ума койза жи сізауважило нестас елейсоинс: велика частина дос бразілейрос не думають за добро для всіх, але про свое добро. Пор езимпло, за минулого говирно багато людей дістали каза популар для себе або якась фінансіаминто. То гарне, й добре й це треба реконесир про говирно, але чи говирно не є на те, пра ажудар о пово? Дехто каже так: де фато о Бразіл естá афундадо нума дівіда астрономіка, але пра мінъ баста жи я дістав хату пра морар. А про те, що говернантис крали гроші народу, купували собі не казас попопуларес, але складали білйони грошей десь по чужих банках, вкраденими грошима від народу купували собі всякі забаганки, будували палати, то ном імпортá. А чому ном імпортá? Бо люди думають соминти про себе, про свій лукро навіть коли дають свій вото то думають, щоб за той вото дістати сінквінта або синь реайс, а не думають, жи той жи платит за вото буде красти гроші до пово на свої витребеньки, а бідним людям з того дасть ума пекина мігáля, як то кажут дасть кoстoмаху, а собі візьме філэ або й цілого бика.

Майс аїнда, сіпоказало на тих елейсонах, жи бідаки, науки, невчені вотували за комунізмo, а більше вчені за тим, щоб Бразилія була ум паїз бoм пра морар пра тодос. Коментаріос в газетах, телевізії і радіо кажут, жи коли би той РТ виграв, то скоро, скоро був би в нас комунізмo, бо вся філозофія до РТ є комуністична, ніби вогорат собре о бинь до пово, але думають про те, щоб відбирати від народу і брати для себе. От маємо той езимпло дос медікос кубанос. Думаю жи багато людей не знають, жи ті медікос кубанос тут но Бразіл працювали як ескравос до говирно комуніста ди Куба. Говирно до Бразіл платив за їх роботу дейс чи онзе міл реайс пор миз. Але ті медікос діставали соминти трийс міл, а сете чи оіто міл говирно до Бразіл висилав про говирно ди Куба. Ди фато шкода тих медіків, бо вони файно атендували людей, але вони були ескравос, працювали пра енрікесир о говирно ди Куба, а собі мали бинь поуко за свою працю. Уявімо собі о сегінте: вас хтось емпрегував до роботи за одинадцять тисяч на місяць, а при кінці вам лишає три тисячі, а собі бере вісім. Чи це було би справедливо? Кожний подумає ки іссо серія інжусто. Кинь трабала тинь дірейто ди ресебир о пагаминто інтийро пило сиу трабальо.

Бинь, сіподивимо що то буде далі з нашим говирном. До комисо виглядає жи він хоче о бинь де тодос, а не лукро для себе так як це робили ті жи бути антес. А треба знати ки пра курар ума феріда воно болит, але важне жи а феріда вай сир елімінада. А о Бразіл тинь не одну, але муйтас ферідас каузадас пело говирно антеріор. Тому нема що сісподівати жи за один або два дні тудо вай мельорар. Будут нарікати, будут критикувати, але сісподіємо, що за два три роки ас койзас будут кращі бо видитьсá, жи новий говирно хоче служити народові, а не нарід говирнові.

Ате оутра.

Ваш Юзь Шило

Життя навчає

Вмій слухати голосу

тихої ночі! Коли в день

довкола тебе безліч

різних голосів, у тиху ніч, коли ти на самоті, ніч

одинокá до тебе промовляє про найкращі

правди, про найбільші чудеса Бога Творця!

